

Sötétség

Hol vagyok? Ez volt az első gondolatom. Ahogy kezeimmel ki tudtam tapogatni, egy ágyon feküdtem a hasamon egy takaróval betakarva. A helységben koromsötét volt. Megpróbáltam feltápáskodni, de amint megmozdultam, agyamba törként hasított egy éles, szinte elviselhetetlen fájdalom. Hogyan kerülhettem ide? Ahogy elmémet mind jobban erőltettem, egy halvány kép tűnt elő az emlékek kusza kavalkádjából. A szakaszparancsnok ment előttem, én pedig néhány méterre lemaradva mögötte. Egy lövés dördült, aztán semmi. Mintha elvágta volna a filmet. Talán elkábítottak, vagy esetleg leütöttek valamivel. Óvatos mozdulatokkal megtapogattam a fejemet. Kopaszra volt borotválva, és hátul egy nagy kötés éktelenkedett. Sehogyan sem tudtam elképzelni, hogyan lopózhatott valaki mögém, hogy leüssön. Ezek szerint egy ellenséges főhadiszállásra, vagy jobb esetben egy kórházba kerültem, annak is a pincéjébe, vagy alagsorába, ugyanis egy szemernyi fény sem jutott be a szobába.

Ahogy megpróbáltam felülni, - ami legyengült állapotom miatt nehezebben ment mint vártam, - egy apró fájdalom adta tudtomra, hogy egy infúziós tű van a karomba szúrva. Kihúztam, majd meztelen talpammal leléptem a hideg kőre. Néhány lépés megtétele után egy falba ütköztem. Elindultam a fal vonalát követve balra, majd három-négy métert haladva egy sarokhoz értem. Rögön mellette egy ajtó körvonalait tapogattam ki, közepén valami üvegféle volt. Úgy látszott a túloldalon ugyanolyan sötét van, mint ideát. Megtaláltam a kilincset, de egy darabig tépelődtem, hogy lenyomjam e. Bár nem hittem benne, de arra gondoltam, ha nyitva van az ajtó, és kint esetleg őrcsókák vannak, azok gondolkodás nélkül lelőnek. Szinte hihetetlennek tűnt, de nem volt bezárva. Résnyire kinyitottam, és ahogyan sejtettem, olyan sötét volt, mint éjjel a barlangban. Óvatosan, nehogy megcsikorduljon, kinyitottam az ajtót, és a fal mellett nesztelenül osonva balra indultam. Kisvártatva egy újabb ajtóhoz értem. Bentről, - vagy talán kintről – már magam sem tudtam, horkolás hallatszott. Kissé megszorozva lépteimet, és még vagy három hasonló ajtót magam mögött hagyva egy újabb sarokhoz értem, ahonnan a fal síkja derékszögben balra kanyarodott, majd nagy megkönnyebbülésemre egy felfelé vezető lépcső következett. Izgatottan felszaladtam, majd a korlát vonalát követve, egy másik lépcsőhöz értem. Ezen felérve egy vasajtónak ütköztem. Újabb dilemma előtt álltam, vajon megkockáztassam e a kinyitását, de végül is úgy gondoltam, hogy nincs vesztenivalóm. Odaát megcsapta az orromat valami ismerős dohos faszag. Éreztem, hogy a padlót nem műkö, hanem durva beton borítja. Kezemet, ahogy eddig is, magam előtt tartva elindultam egyenesen előre, mígnem egy téglából készült építményhez nem értem. Találtam rajta egy vasajtót, és a kiáramló füst és koromszagból nem kis örömemre rájöttem, hogy rábukkantam a bunkernak, vagy akárminek a kéményére, ami a menekülésemet jelentheti. Fejemet bedugtam, és felfelé fordítottam. Azt vártam, hogy megpillantom a beszűrődő fényt, de úgy tűnt, éppen éjszaka van. Bemásztam hát, és hátamat az egyik falnak vetve, lábaimmal pedig a szemben levőnek támaszkodva arasolni kezdtem felfelé. A huzat friss, langyos levegőt húzott be a kéménybe. Mikor elértem a tetejét, és kiültem a peremére, azon tűnődtem, vajon milyen magasra nyúlhat ki a földből. Csodálkoztam, hogy egyetlen csillag sem látszott, éppolyan sötét volt, mint odabent. Ráhasaltam a kémény szélére, és a lábamat egyre lejjebb eresztve reménykedtem, hogy mindjárt elérem a talajt, vagy a tető cserepeit. A végén aztán már az egész testem szabadon lógott, csak a kezemmel csimpaszkodtam a kémény szélébe. Akkor vettem észre, hogy az arcom jobb oldalát valami melegíti. Belém hasított a felismerés: az arcomat a nap süti, és én valójában *vak vagyok!* Ekkor valaki kiabálni kezdett lentről:

- Úristen! Egy férfi lóg a kórház kéményén!